

PHU NGHĨA PHỤ ĐỨC

(Phụ nữ 5 tốt)

PHỤ ĐẠO CHO CON SAU KHI ĐI HỌC

Chủ giảng: Cô giáo Dương Thực Phân

Thời gian: Tháng 6 năm 2011

Tiết học trước chúng ta đã nhắc tới, sự giáo dục trước khi đi học từ 0-3 tuổi, 4-6 tuổi. Vậy thì sự giáo dục trước khi đi học, chúng ta biết làm sao để giáo dục con cái của mình đặt nền tảng cho sự giáo dục trước khi đi học. Và con trẻ dần dần lớn lên, các em đi học rồi, chúng ta làm sao để giúp đỡ các em, đứng ở vai trò phụ đạo, chúng ta làm sao giúp các em một tay, giúp các em không bị chững ngại trong việc học tập về sau.

Vậy chúng ta coi tiếp phía sau, việc phụ đạo học tập sau khi đi học và sự bầu bạn trong thời kì thanh xuân, bởi vì con cái chúng ta từ khi 6 tuổi sau khi đã lên tiểu học, chúng ta phải chú ý những điểm nào, chúng ta phải chú ý những điểm nào. Vì việc giáo dục học tập trước 6 tuổi lúc này chúng ta cũng đã đặc biệt nhắc đến giáo dục sinh hoạt của chúng ta trong lúc này phải giúp con trẻ, để các em học tốt những năng lực sinh hoạt của các em, điều này rất quan trọng. Sau khi đi học, đến trường học tập, cha mẹ trong lúc này phải hỏi chính mình, trước khi các em đủ 6 tuổi chúng

PHỤ ĐẠO CHO CON SAU KHI ĐI HỌC
CÔ GIÁO DƯƠNG THỰC PHÂN

ta đã bỏ bao nhiêu công sức, chúng ta phải bắt đầu quan sát con của mình, trước tiên chúng ta phải chú ý rằng “Không ai hiểu con trai bằng mẹ, không ai hiểu con gái bằng cha”, hoặc là “Không ai hiểu con trai bằng cha, không ai hiểu con gái bằng mẹ”, chúng ta phải nên tìm hiểu tư chất của con cái chúng ta là như thế nào? Cha mẹ trước hết phải nên tìm hiểu tư chất của con trẻ mới có thể tùy người mà dạy, quan tâm phụ đạo thích đáng, cùng con bước vào con đường cuộc đời học tập lành mạnh. Nhất là phải nên chú ý những thói quen tốt đẹp trong cuộc sống bắt buộc từ nhỏ đã phải giáo dục tốt. Điều này rất then chốt, rất then chốt. Và con cái chúng ta sau khi đi học rồi, chúng ta cũng nhớ lại một chút, nếu như bây giờ con chúng ta đã lớn, con đã lớn, chúng ta cũng coi thử khi các em đi học, sự giáo dục của chúng ta đối với các em, chúng ta đã bỏ ra bao nhiêu, chúng ta đã quan tâm bao nhiêu. Vậy thì khi chúng ta quan tâm và công hiến có một điểm phải hết sức chú ý là chúng ta có quan tâm quá đáng không, quan tâm quá đáng sẽ biến thành khống chế, sẽ biến thành trói buộc, cũng sẽ gây ra mâu thuẫn giữa cha mẹ và con cái, và điều này cũng hết sức then chốt.

Chúng ta tiếp tục coi, chúng ta coi con của chúng ta, chúng ta bắt đầu giúp đỡ con mình sau khi đi học, trước tiên chúng ta phải hiểu được tư chất của con trẻ, trước hết, các em có thông minh nhạy bén không? Tức là chúng ta phải quan sát tư chất các em có tốt không? Tư chất có tốt không?

PHỤ ĐẠO CHO CON SAU KHI ĐI HỌC
CÔ GIÁO DƯƠNG THỰC PHÂN

Tính khí có tốt không? Có phải động một chút là nổi nóng không? Nếu động một chút liền nổi nóng, liền oán trách thì người làm cha mẹ trước hết phải kiểm điểm chính mình, có phải các bạn cũng thường hay động một chút là nổi nóng, đối với chồng, đối với con cái thường nổi nóng một cách vô lý, như vậy là không được.

Và chúng ta cũng phải tìm hiểu cá tính của con mình là cá tính như thế nào? Là hướng nội hay là hướng ngoại? Thật ra quá trình này vẫn phải quyết định bởi sự giáo dục trong gia đình, sau khi sanh con ra chúng ta đã dẫn dắt như thế nào.

Chúng ta coi tiếp, động tác của các em là nhanh hay là chậm? Ở đây chúng tôi có viết một tiêu đề nhỏ, làm việc tỉ mỉ hay là hấp tấp hay là sơ hở? Chúng ta có thể nhìn thấy tính cách của con mình.

Điều thứ 5 là chúng ta có thể coi một chút, con chúng ta bản tính có tích cực không? Sự tích cực này chúng ta có thể quyết định ở việc không sợ挫折, có thể chấp nhận thử thách. Vậy thì con cái chúng ta, cá tính của các em như thế nào? Người làm cha làm mẹ từ nhỏ đã phải quan sát, con cái của chúng ta, tư chất các em, bản chất các em như thế nào? Cá tính các em, tính khí các em, bao gồm động tác của các em chúng ta phải biết rõ như lòng bàn tay. Xin hỏi những bạn làm cha làm mẹ ngồi ở đây, chúng ta có hiểu con mình như vậy không? Có không? Có. Vậy thì rất tốt.

Chúng ta coi tiếp, có thể gánh vác trách nhiệm không? Những việc

PHỤ ĐẠO CHO CON SAU KHI ĐI HỌC
CÔ GIÁO DƯƠNG THỰC PHÂN

chúng ta giao phó cho con trẻ có phải các em đều hoàn thành được không? Đều có thể hoàn thành trong kì hạn không? Có tập tính không tốt không? Chúng ta phải nhìn thấy, con trẻ có thích nói dối không? Hơn nữa còn lười nhác? Điều này rất là then chốt. Cho nên con trẻ sau khi đã đi học, sự quan tâm của chúng ta đối với các em phải từ biểu hiện của hành vi, ngoài ngôn hạnh cử chỉ của các em còn phải nhìn thấy nội tâm của các em. Như vậy chúng ta mới có cách bầu bạn khi học tập để các em không đi lạc hướng, không lệch lạc, điều này rất quan trọng.

Được, vậy chúng ta coi lại điều thứ nhất, con chúng ta có thông minh không? Điều kiện tư chất của các em có tốt không? Nếu bây giờ các em đi học, các em đi học, lần đầu tiên các em đi thi, lần đầu đi thi, bởi vì các em rất nhỏ, các em chưa tiếp xúc với chuyện thi cử này, nếu như lần đầu đi thi không thi được 100 điểm, thậm chí thi bị điểm 1 chữ số, còn các bạn hai bên cha mẹ thì tư chất đều rất ưu tú, đều tốt nghiệp đại học, thậm chí đều là đi du học về, nếu các bạn thấy con mình thi bị điểm 1 chữ số, thậm chí thi về cái trứng vịt, chúng ta có phải đoán định con mình không thông minh, bản chất không bằng người khác? Chúng ta coi thử một chút, hồi nhỏ thi được 100 điểm, cuộc đời sau này của chúng ta, trong hành trình cuộc đời của chúng ta có lấy được 100 điểm không? Không thể, không thể, nhất là chúng ta coi các em nhỏ, các em nhỏ có em khai mở trí huệ khá là trễ, khai mở trí huệ khá là trễ, và khi khai trí huệ trễ thì giai

PHỤ ĐẠO CHO CON SAU KHI ĐI HỌC
CÔ GIÁO DƯƠNG THỰC PHÂN

đoạn đầu các em không biết phải học ra sao, không có nghĩa là con trẻ không đủ thông minh, không có nghĩa là các em không đủ nhạy bén. Cho nên chúng ta phải quan sát con của mình, trước tiên chúng ta phải hiểu con mình có những điểm mù nào không chuyển qua được chúng ta phải giúp các em, ví dụ như em nhỏ này làm một bài toán, có 5 trái táo, ăn mất 3 trái thì còn mấy trái? Nếu như em cứ đang hỏi trái táo đó màu đỏ hay màu xanh? Các bạn dạy em học toán, còn thứ em nghĩ đến là táo màu xanh hay màu đỏ? Táo lớn hay táo nhỏ? Thì chúng ta phải biết con của mình vẫn chưa có khái niệm về toán học, các em vẫn đang xoay vòng về vấn đề táo có ngon không? Lớn hay là nhỏ? Vì thế con cái chúng ta trong một số tình cảnh, tư tưởng của các em, suy nghĩ của các em rất là linh hoạt. Nhưng về toán học, trong một lĩnh vực nào đó các em vẫn chưa thâm nhập, không có nghĩa là con chúng ta không hiểu, hay là ngốc. Bởi vì mạt học nhớ lại hồi còn nhỏ, học toán thì thường hay dùng một hình vuông, hoặc một vòng tròn, hoặc một dấu ngoặc đơn, bao nhiêu trừ đi 1 cái vòng, họ vẽ một ô trống, ô trống đó, ô trống đó có lúc họ vẽ một cái vòng, có lúc là một hình vuông, có lúc là dấu ngoặc đơn, rồi viết bằng 3, lúc này tôi phải điền vào 5, chị tôi cứ luôn nói “Tại sao em không điền đúng?”, tôi thì luôn nghĩ “Tại sao họ cứ dùng dấu ngoặc, tại sao họ không dùng vòng tròn”, tôi cứ ở đó nghĩ về vấn đề này, tại sao cứ dùng ngoặc đơn, tại sao không dùng vòng tròn hay là hình vuông, tôi cứ nghĩ vòng

PHỤ ĐẠO CHO CON SAU KHI ĐI HỌC
CÔ GIÁO DƯƠNG THỰC PHÂN

vòng ở đó, cho nên mỗi lần bảo tôi điền tôi đều điền bậy, đoán bậy. Cho nên trải qua như vậy rồi chúng ta mới biết, con trẻ đang nghĩ cái gì người lớn không hề biết. Vì thế mặt học đã từng phụ đạo một số em học toán, học tự nhiên không tốt, trước hết chúng ta phải giúp các em đột phá, các em có hiểu được câu hỏi này đang hỏi các em điều gì không? Cho nên rất nhiều em nhỏ học toán không tốt, khi chúng ta có thể khai mở các em, dẫn dắt các em, bài toán này đang hỏi các em điều gì, sau khi các em hiểu rồi thì mới đi làm. Nếu như con chúng ta chưa hiểu bài đang hỏi điều gì thì các em sẽ đoán mò, và chúng ta giáo dục con cái, cha mẹ không thể nào nói “Con coi, 5 trái táo, sau đó ăn mất 3 trái, đơn giản như vậy, chẳng phải còn lại 2 trái sao?”, sau đó em bé này vẫn chưa trả lời mà cứ nhìn nhìn, vì em còn đang nghĩ trái táo đó lớn hay nhỏ, là nhập khẩu hay ở trong vùng, em còn chưa phản ứng kịp, các bạn liền “bốp”, đánh bốp 1 cái, vỗ bàn cái rầm, kết quả em vẫn gãi đầu, còn mấy cái? Em vẫn không hiểu. Cho nên chúng ta trong quá trình dạy học, người làm cha mẹ, người làm thầy cô, khi đang lên lớp, chúng ta nhìn thấy ánh mắt các em dờ dẩn, chúng ta đang giảng bài, đang lên lớp, nhìn thấy học sinh không có phản ứng, mặc dù các em rất yên lặng, nhưng tâm các em có thể đã chạy ra bên ngoài rồi, tâm các em không đặt ở việc học tập, cho nên tất nhiên các em không biết trả lời. Cho nên chúng ta quan sát con cái chúng ta có thông minh nhạy bén không, không phải dùng thành tích để phán đoán, không

PHỤ ĐẠO CHO CON SAU KHI ĐI HỌC
CÔ GIÁO DƯƠNG THỰC PHÂN

phải dùng thành tích để phán đoán. Điều này cũng cung cấp cho mọi người tham khảo. Thành tích học tập thi cử chỉ là một tham khảo, nhất định không được dùng điểm số để ép buộc con trẻ nhất định phải thi được mấy điểm.

Mạt học trong lần trước có nghe một buổi diễn giảng, có một giáo viên khi đang diễn giảng đã nói rằng “Từ tiểu học đến lớp 6 tốt nghiệp không có một lần nào thi toán mà vượt qua được điểm 2 chữ số, đều là điểm 1 chữ số, đều là điểm 1 chữ số, và trong những điểm 1 chữ số này đa phần đều đem về 1 số 0 to tướng, 1 cái trứng to tướng”. Anh nói hỏi còn nhỏ anh cũng không biết có ý nghĩa gì, vì đối với toán học anh hoàn toàn không có khái niệm gì. Có một lần anh thi được 7 điểm, mẹ anh hết sức vui mừng, đem một cái đùi gà cho anh ăn, anh rất vui sướng đem ra đứng trước cửa nhà ăn, đứng ở cửa ăn, rồi qua nhà hàng xóm đi dạo dạo, vì rất sung sướng, được ăn đùi gà, thi được 7 điểm, ăn đùi gà. Nhà bên cạnh, vì mới thi xong mà, nhà bên cạnh anh nhìn thấy một bạn nhỏ bị mẹ đánh, đánh 7 cái, đang ở đó khóc, khi bạn đó bị đánh thì anh đứng bên cạnh nhìn, anh ngồi xổm dưới đất vừa ăn đùi gà vừa coi bạn nhà hàng xóm bị đánh, bị đánh 7 cái, bị đánh xong anh mới hỏi bạn ấy “Tại sao bạn bị đánh vậy?”, bạn ấy nói “Mình thi 93 điểm, thiếu 7 điểm mới được 100, cho nên bị mẹ đánh 7 cái”. Anh nói “Ồ, vậy 93 và 7 ai nhiều điểm hơn?”, anh thấy rất khó hiểu “Mình ăn đùi gà, lần đầu tiên mình thi nhiều điểm

PHỤ ĐẠO CHO CON SAU KHI ĐI HỌC
CÔ GIÁO DƯƠNG THỰC PHÂN

như vậy”. Sau đó anh về nhà hỏi mẹ mình “Mẹ, kì lạ quá, con thi 7 điểm, tại sao mẹ thưởng cho con đùi gà? Bạn ấy thi 93 điểm, tại sao mẹ bạn ấy tặng bạn ấy 7 cái đánh?”, anh thấy rất khó hiểu. Nhưng một người như vậy có thể đứng trên bục thuyết giảng về quá trình học tập của mình, hỏi còn nhỏ anh kém như vậy, nhưng lớn lên rồi tại sao có thể tốt lên được? Người anh hết sức cảm ơn là mẹ của mình, đã bầu bạn anh suốt chặng đường trưởng thành, cùng anh trưởng thành. Vì anh rất ngưỡng vọng việc học đại học, nên sau khi đi lính về, mẹ anh liền nói với anh “Con muốn học đại học cũng được, mẹ cho rằng, con 20 năm, dùng thời gian 20 năm nhất định có thể thi đậu”. Anh dùng thời gian 7 năm đã thi đậu rồi, ba mươi mấy tuổi thi đậu đại học, mẹ anh vui mừng, anh cũng rất vui. Chúng ta coi, sự trưởng thành của một người, thành tựu của một người là xem đoạn sau cùng, đoạn sau giữa của họ chứ không phải xem đoạn phía trước. Cho nên chúng ta làm cha mẹ, bây giờ con trẻ xảy ra một chút tình hình, chúng ta nhất định đừng nản chí, đừng buồn lòng, thời gian sẽ luôn trôi qua, chỉ cần phẩm đức của con trẻ không bị hư hỏng, sẽ có lúc các em khai ngộ, sẽ có lúc các em ngộ ra đạo lý, ngộ ra đạo lý nhân sinh. Cho nên trong thời gian này chúng ta phải cố gắng tĩnh tâm lại, cũng phải học tập cho tốt, bên cạnh con trẻ cùng vượt qua. Đây là chúng ta đối với con trẻ, nếu con chúng ta thành tích học tập không tốt, phẩm đức tốt, có những thói quen rất tốt khác, ví dụ thiên tính nghệ thuật, chúng ta có thể

PHỤ ĐẠO CHO CON SAU KHI ĐI HỌC
CÔ GIÁO DƯƠNG THỰC PHÂN

hướng về phương diện này dẫn dắt các em học tập cũng rất tốt.

Và điều thứ nhất chúng ta phải quan sát con trẻ là tính khí tốt không? Động một chút là oán trách, nổi nóng thì nhìn thấy được từ đâu? Từ việc làm bài tập. Vừa về tới nhà liền mở cặp ra, lấy bài tập bày ra, sau đó 2 tay để thế này “Ôi, nhiều bài tập quá!”, làm chưa được bao lâu thì “Ôi, khó thế này!”, làm tiếp chút xíu thì “Ôi, môn toán môn văn nhiều thế này!”. Chưa định được năm ba phút, động một chút liền oán trách, chúng ta có thể nhìn thấy tính khí của con chúng ta, tính khí này hình thành như thế nào, chúng ta phải dẫn dắt thích đáng. Khi con trẻ đang làm bài tập, điều kiêng kị nhất là không cách nào định tâm lại được, không cách nào định tâm lại để làm bài cho tốt, cho nên trong lúc này, người làm mẹ phải ở bên cạnh, ở bên cạnh không phải toàn bộ đều do người mẹ suy nghĩ về câu hỏi này, mà là bên cạnh, chúng ta ở bên cạnh có thể đọc sách của chính mình, để các em có thể học tập mẹ mình cũng hiểu học như vậy.

Được, vậy thì chúng ta coi, tính khí của con trẻ trong lúc này người làm cha mẹ phải có khả năng hóa giải chúng, điều hòa chúng. Nhất định đừng để các em từ nhỏ đã tập thành thói quen làm bài tập phải làm rất muộn. Lúc này chúng ta có thể xem tính khí của các em tốt hay xấu, từ việc làm bài tập của các em có thể nhìn ra được. Và người làm cha mẹ khi các em làm bài tập, nhất định phải ngồi bên cạnh, giám sát từng nét bút trong môn ngữ văn của các em, bài tập phải hoàn thành đúng giờ, hơn

PHỤ ĐẠO CHO CON SAU KHI ĐI HỌC
CÔ GIÁO DƯƠNG THỰC PHÂN

nữa phải viết cho ngay thẳng. Kể cả môn toán, bài tập toán, tất cả các con số đều phải viết cho rõ ràng. Mạt học đã từng gặp một người bạn, cô nói, từ nhỏ cô đã hành động rất nhanh, làm bài tập, làm cái gì cũng rất nhanh, đặc biệt là môn toán rất giỏi, có một lần, sau khi thi xong, môn toán cô thi được 100 điểm, rồi cô đem cho mẹ coi, vì mẹ cô lần nào cũng phải kiểm tra. Kết quả mẹ cô phát hiện ra, đưa con gái này mặc dù thi toán 100 điểm, nhưng mà chữ viết cầu thả, kể cả chữ số cũng rất cầu thả. Bà liền dẫn con mình đi gặp giáo viên dạy toán “Xin nhờ thầy trừ bài thi của con gái tôi 20 điểm”, vì đáp án mỗi một bài đều viết rất cầu thả. Nếu như sau này đi thi, vì các bạn viết rất cầu thả, nếu như người này, người chấm thi lại bị hoa mắt, họ nhìn nhầm, nhìn sai mất cũng có thể thành tích của các bạn sẽ rất kém. Cho nên bà đã yêu cầu thầy giáo trừ của cô 20 điểm. Cho nên đứa trẻ đó sau khi lớn lên rồi, cô đã nói với tôi, bởi vì hành động này của mẹ, khiến cô sau này viết bài, làm bài tập, viết bất kì chữ số gì đều hết sức ngay thẳng, hơn nữa chữ số viết rất rõ ràng, nhất là con số, bởi vì nếu chúng ta làm tài chính, làm kế toán đều biết là, thiếu 1 số 0 dư 1 số 0 thì con số đó sẽ khác biệt rất lớn. Vì thế chúng ta phải quan sát tính khí của con mình có tốt không, nếu như không tốt thì làm sao điều hòa lại là việc rất then chốt.

Và ở hải ngoại, họ đã từng dùng 1 phương pháp để dẫn dắt con trẻ định tâm lại, phương pháp gì? Nhất là trước khi làm bài tập đều phải đo

PHỤ ĐẠO CHO CON SAU KHI ĐI HỌC
CÔ GIÁO DƯƠNG THỰC PHÂN

chữ trước, 1 trang, đồ chữ trong “Đệ tử quy”, sau khi đồ chữ xong khoảng 30 phút, 40 phút, đồ chữ trung khái, đồ cho tâm định lại rồi mới làm bài tập. Vậy thì sau khi làm bài tập, cha mẹ đã từng làm qua thí nghiệm, dùng phương pháp như vậy thì các em làm bài tập sẽ nhanh hơn bình thường 2 tiếng đồng hồ, vốn dĩ phải làm đến 11, 12 giờ, bây giờ đồ chữ trước, khiến tâm định lại trước rồi mới làm bài tập, vì có một số bài tập có rất nhiều lúc cần phải suy nghĩ, cần suy nghĩ mà tâm các bạn không định, các bạn sẽ làm không tốt, các bạn sẽ nóng nảy. Vì thế dùng phương pháp này, con trẻ khoảng 7, 8 giờ đã hoàn thành bài tập. Cho nên chúng ta phải hiểu rõ con của mình có nóng tính không, nếu như tính khí ngày càng nóng thì sau khi lên cấp 2 chúng ta sẽ rất khó điều chỉnh, cho nên điều này chúng ta cũng phải chú ý một chút. Chúng ta nhìn thấy con mình tính nóng nảy, trước hết phải nhìn lại bản thân mình có phải cũng hay nổi nóng không, đều có liên quan, giáo dục của gia đình, giáo dục của môi trường, giáo dục của hoàn cảnh đều có liên quan rất lớn.

Vậy thì chúng ta coi cá tính của các em là hướng nội hay là hướng ngoại, điều này cũng rất quan trọng, các em hướng nội thì yêu cầu của chúng ta đối với các em không được cao lắm, vì các em không nói năng, im im không nói gì, chúng ta không biết trong tâm các em đang nghĩ gì, cho nên người làm cha mẹ phải nên dẫn dắt các em hoạt bát một chút, thường đưa các em ra ngoài tham gia một số hoạt động, nhất là những

PHỤ ĐẠO CHO CON SAU KHI ĐI HỌC
CÔ GIÁO DƯƠNG THỰC PHÂN

hoạt động mang tính nghĩa vụ, ví dụ như nhặt rác, chúng ta có nghĩa công, có làm việc gì, hoặc là thương yêu động vật, họ có một số hoạt động, hoạt động phóng sanh, chúng ta có thể thường cho các em tham gia. Hoặc là cho các em ghi danh những hoạt động đoàn đội, giúp con cái chúng ta thường tiếp xúc với đồng đạo bạn bè, có ích cho việc giúp các em không quá hướng nội như vậy.

Con trẻ nếu như cá tính rất hướng ngoại, chúng ta phải biết dẫn dắt, đối với những em cá tính hướng nội và hướng ngoại, trước đây mặt học đã chỉ đạo học sinh, khi những em nhỏ hướng nội phạm lỗi, mặt chúng ta còn chưa trùng các em, tự các em đã chảy nước mắt rồi, vì thế chúng ta đối diện với những em nhỏ như vậy thì không cần khiển trách các em nữa, không cần lớn tiếng, mày mày nghiêm khắc la mắng các em.

Nếu như các em nhỏ hướng ngoại, khá là hoạt bát, khá là hướng ngoại, chúng ta phải giữ gìn lễ nghi, dùng lễ để dẫn dắt các em. Có một số em hơi nghịch ngợm, hơi nghịch ngợm, chúng ta có thể dùng một chút oai lực để giúp đỡ các em. Oai lực là gì? Cầm cây roi lên, có em phải mềm, có em phải cứng, vì thế cứng mềm đều phải dùng, để các em biết mẹ là có giới hạn, cha cũng có giới hạn, vượt quá giới hạn đó, gia pháp lấy ra, phải đánh thì vẫn phải đánh, phải trừng phạt thì phải trừng phạt, nhưng trong quá trình trừng phạt thì có một điểm, khi con trẻ, các bạn đánh em, các bạn mắng em, các em dùng ánh mắt căm hận nhìn bạn, nhất định đừng

PHỤ ĐẠO CHO CON SAU KHI ĐI HỌC
CÔ GIÁO DƯƠNG THỰC PHÂN

dùng phương cách nghiêm khắc đó nữa, vì trong tâm các em đã sanh sự oán hận, không rớt giọt nước mắt nào, chỉ nhìn bạn một cách căm hận, chỉ nhìn bạn, thì chúng ta đừng đánh nữa, không thể đánh, không đánh được, sự oán hận trong tâm các em sẽ kéo dài. Nếu chúng ta còn chưa đánh, hoặc là đánh một chút nước mắt đã xối xả tuôn rơi, thì chúng ta biết em nhỏ này đã có ý hối cải rồi, thì đừng trừng phạt nặng thêm, hoặc trừng phạt bằng ngôn ngữ nữa, khiến các em có thể bình tâm lại và hiểu ra mình đã phạm lỗi ở đâu. Vậy thì thông thường, nếu như trong nhà, các bạn thích hợp đóng vai mặt đen, hoặc vai mặt trắng, hai vai này chúng ta phải đóng cho tốt, vợ chồng có thể phối hợp, không thể 2 người đều đóng mặt đen, vậy thì nghiêm trọng quá. Không thể 2 người đều đóng mặt trắng, vậy cũng không được. Cho nên cá tính của con trẻ, khi giáo dục các em, chúng ta phải hiểu rõ như lòng bàn tay.

Chúng ta coi tiếp bên dưới, động tác nhanh hay chậm, điều này con trẻ chúng ta từ nhỏ có những em rất chậm, chậm rãi ung dung, rất nhiều phụ huynh đều nói với tôi “Con của tôi hành động chậm quá, phải làm sao?”, rất khó làm, việc này là sanh ra đã vậy, hành động nhanh và chậm có liên quan rất lớn đến việc các em làm việc tỉ mỉ hay hấp tấp sơ hở. Hành động chậm chắc chắn các em sẽ làm rất tỉ mỉ, làm rất tỉ mỉ thì nhất định phải tốn thời gian dài, chúng ta muốn các em vừa nhanh vừa tỉ mỉ thì không thể nào, vì các em còn nhỏ như vậy, rất nhiều việc các em đều

PHỤ ĐẠO CHO CON SAU KHI ĐI HỌC
CÔ GIÁO DƯƠNG THỰC PHÂN

đang thử nghiệm, học tập, không như người lớn chúng ta, vì làm thời gian dài rồi cho nên nhanh nhẹn, vì thế khi chúng ta cho các em học tập nhất định phải cho các em có một không gian, quá trình học tập, không thể vừa bắt đầu đã yêu cầu các em rất cao, có một số em không yêu cầu được, ngược lại sẽ có tác dụng phụ, tác dụng phụ này tức là cái gì? Làm ngược lại các bạn, không nghe, không nghe lời bạn. Và có rất nhiều em rất muốn tiếp nhận thử thách, và những em này chúng ta có thể cho các em nhiều một chút, trong quá trình đó có thể gia tăng, cho các em học đi học lại, gia tăng kinh nghiệm của mình, các em làm nhiều rồi thì rất dễ quen tay hay việc, rất quan trọng. Vì vậy hành động nhanh hay chậm cũng có liên quan rất lớn đến việc người mẹ làm việc có nhanh nhẹn không. Nếu như người mẹ ở trong nhà làm việc rất nhanh thì con trẻ cũng học theo mẹ làm việc rất nhanh. Nếu như người mẹ làm việc rất chậm thì con trẻ cũng sẽ chậm theo, đây là có liên quan.

Và chúng ta coi, bản tính có tích cực không, không sợ trắc trở, có thể chấp nhận thử thách, điều này cũng rất then chốt, điều này, đa phần cũng là vốn sẵn tính trời, và vốn sẵn tính trời thì sự giáo dục về sau cũng rất then chốt, có một số em, các bạn coi, từ nhỏ nếu như các em bị vấp ngã, chúng ta coi các em từ nhỏ bị vấp ngã đã tự mình biết đứng dậy được, chúng ta phán đoán em bé này khá là tự lập. Nếu như các em ngã xuống, ngẩng đầu lên nhìn, nhìn bên trái không có ông nội, nhìn bên phải không

PHỤ ĐẠO CHO CON SAU KHI ĐI HỌC
CÔ GIÁO DƯƠNG THỰC PHÂN

có bà nội, nhìn xung quanh không có cha không có mẹ, chắc chắn em sẽ phũ phũ mộng rồi đứng lên, chúng tôi quan sát thấy các em nhỏ đều như vậy. Nếu như em bị ngã rồi, tất cả mọi người đều ngồi ở đó, không cần suy nghĩ gì, em lướt qua 1 cái rất nhanh rồi “oa” khóc rất lớn tiếng, khóc rất lớn tiếng, có người qua đó vỗ về em, em càng khóc càng lớn, hai người qua đó, ba người qua đó, bốn người qua đó dỗ em, chúng ta nghĩ coi, khởi đầu của sự nuông chiều là bắt đầu từ đây. Cho nên chúng ta phải ghi nhớ, các em bị té xuống rồi, bắt đầu khóc, trước khi khóc chúng ta liền “Con yêu, con rất dũng cảm, nào, chúng ta tự mình đứng lên”, sau khi đứng lên rồi vỗ tay khích lệ, cổ vũ các em, khích lệ các em, các em sẽ biết mình bị ngã thế nào thì sau này mình sẽ đứng dậy thế đó. Nhất định đừng để các em nghĩ, ông nội chưa đến, thì mình gọi bà nội, bà nội chưa đến thì gọi các anh gọi các chị, có chị họ, hoặc là có người nhà. Chúng ta phải ghi nhớ, muốn bồi dưỡng sự tự lập của con trẻ thì bắt đầu ngay từ nhỏ, bị ngã thế nào thì đứng lên thế đó, rất quan trọng.

Vậy các em không ăn cơm, cứ muốn người lớn đút, chúng ta phải nhớ, sau 3 tuổi, tốt nhất là sau hơn 2 tuổi, thì phải để các em tự mình cầm chén muỗng mà ăn, mặc dù có thể sẽ ăn vương vãi khắp nơi, nhưng quá trình này là một quá trình học tập, cũng là một quá trình bắt buộc, nhất định phải để các em học tập, nhất định phải để các em học tập, chúng ta nhất định không được cướp mất cơ hội học tập của các em, việc học này

PHỤ ĐẠO CHO CON SAU KHI ĐI HỌC
CÔ GIÁO DƯƠNG THỰC PHÂN

không tua lại được, lứa tuổi của các em, cuộc đời không tua lại được, không thể nói, hơn 2 tuổi mình chưa cho làm, mình tua lại cho con mình làm lại từ đầu, không có. Chúng ta nhất định phải ghi nhớ, nắm chắc, phải dạy các em, không thể cướp đi quyền lợi và nghĩa vụ học tập của các em.

Chúng ta coi tiếp, có thể gánh vác trách nhiệm không? Sau khi học tiểu học, sau khi học tiểu học, rất nhiều công việc có thể giao cho các em làm, chúng ta có thể thử xem các em có thể hoàn thành đúng giờ không. Ví dụ như hôm nay có thể, sau khi đi làm về, đi học về, có một việc, có bưu điện, hoặc là có một vật gì, có bưu phẩm chúng ta cần các em giúp đỡ, chúng ta phải biết, nếu như chúng ta dạy bảo các em, dặn dò các em làm, các em chưa làm tốt, thì lúc đó chúng ta phải lập tức sửa đổi, sau đó nói với các em, sau khi lớn lên sẽ bắt đầu gánh vác một số công việc, sau đó phải hoàn thành đúng giờ, phải làm cho tốt, đây là nghĩa vụ làm người nên làm. Vì thế trong nhà, nếu như có một số việc có thể để con mình dần dần gánh vác một chút trách nhiệm thì phải để các em học tập. Ví dụ như phòng các em, mỗi tuần dọn dẹp 1 lần, mỗi tuần dọn dẹp 1 lần đấy là trách nhiệm của các em, vì đây là nơi các em ngủ. Vì thế người làm cha, người làm mẹ phải nên cùng các em, dạy các em làm sao gánh vác những trách nhiệm mình nên gánh vác. Mỗi ngày trước khi đi ngủ phải kiểm tra những sách vở, tài liệu ngày mai phải đem theo đã đem đầy đủ chưa. Nếu như các em ở trường học, gọi điện thoại, gọi di động “Mẹ ơi con để quên

PHỤ ĐẠO CHO CON SAU KHI ĐI HỌC
CÔ GIÁO DƯƠNG THỰC PHÂN

cái gì, cha ơi, con để quên cái gì”, xin hỏi chúng ta có phải đem qua cho các em không? Không, để các em bị phạt, nên để vậy sao? Để các em bị phạt, nhưng sẽ bị trừ điểm, sẽ ảnh hưởng việc lên lớp. Hay là cứ để trừ điểm, hay là chúng ta mau mau đi taxi đem qua đó, sẽ ảnh hưởng điểm số đấy! Không ảnh hưởng gì, chúng ta vẫn phải kiên quyết cứ để các em bị phạt, đúng không? Đúng. Đây là chính xác, bởi vì chúng ta có lần 1, sau này sẽ có lần 2, sẽ còn có rất nhiều lần về sau, bởi vì trách nhiệm các em nên gánh vác, nhất định phải từ nhỏ, từ việc học, từ cuộc sống nhất định phải để các em gánh vác một cách tự giác, phải nên có trách nhiệm này. Vậy thì nếu không gánh vác tốt, cha mẹ phải làm sao? Có phải tính sổ với các em không? Hay là trao đổi thế nào với các em? Nên trao đổi, không nên dùng cách trách mắng, đánh đập. Lúc này chúng ta nên dạy dỗ, phương hướng mục tiêu của cuộc đời, nếu như từ nhỏ các em không xây dựng nền tảng cho tốt, thì giống như một tòa nhà lớn vậy, không có nền móng vững chắc thì không thể nào xây cao như vậy được. Nhất định phải để các em, các bạn coi ánh mắt của con trẻ, sự nhạy bén, ánh sáng chiếu ra từ trong đó, có phải các em lý giải được, hiểu được rồi không, nếu như các em hiểu được rồi thì sau này chúng ta sẽ dễ dàng. Nếu như các em vẫn không hiểu rõ, khi các bạn giáo huấn các em, giao lưu với các em, các em có làm không, tâm không ở đó, thì chúng ta biết là em nhỏ này đã đánh mất lòng tin và sự tôn kính đối với sự giáo dục của các bạn rồi. Vì

PHỤ ĐẠO CHO CON SAU KHI ĐI HỌC
CÔ GIÁO DƯƠNG THỰC PHÂN

thế lúc này chúng ta có 2 cách, cha không được thì nhờ mẹ, mẹ không được còn có thầy cô, tóm lại là phải giúp con trẻ sửa đổi sai lầm của mình, chúng ta có thể dùng rất nhiều phương cách để trao đổi và câu thông, nhất định không được từ bỏ, bởi vì thầy cô có thể làm một nhịp cầu rất tốt, điều này cũng rất then chốt. Vì con trẻ có thể sửa đổi, hoặc là biết gánh vác trách nhiệm, chúng ta không dạy được thì có thể nhờ người thứ 3 đến làm một nhịp cầu như vậy.

Trước đây mạt học mở lớp thư pháp và lớp dạy kinh điển, đã thường hay đóng vai trò như vậy, tức là sự giao lưu giữa cha mẹ và con cái có vấn đề, thì tôi thường trao đổi với các em. Tôi và chồng tôi cùng phối hợp với nhau, giúp đỡ các em học tập khó khăn, hoặc là các em có bất mãn đối với phương pháp giáo dục của cha mẹ, cũng có thể câu thông với các em. Các em chịu nói ra rồi chúng ta mới có cách tiến thêm một bước trao đổi với phụ huynh, khiến phụ huynh có thể phối hợp, có thể cải chính, có thể cải thiện mô thức giáo dục này, giúp đỡ con trẻ vượt qua cửa ải khó khăn trong quá trình học tập, điều này rất là then chốt.

Vậy có tập tính không tốt không? Con cái chúng ta trên chặng đường trưởng thành, sự kết bạn của các em, và những phim hoạt hình các em tiếp xúc, những trò chơi các em chơi, chúng ta phải quan sát được các em có tình trạng hay nói dối và lười biếng không, đây cũng là điều rất then chốt, chúng ta cũng phải coi, những tập tính không tốt của các em chúng

PHỤ ĐẠO CHO CON SAU KHI ĐI HỌC
CÔ GIÁO DƯƠNG THỰC PHÂN

ta cũng phải thường trao đổi một chút “Dạo này con đang chơi những trò chơi gì, những trò chơi trước đây cha chơi thật là khác biệt với các con bây giờ, con có trò gì vui thì cho cha mượn coi, cho mẹ mượn coi”, vấn đề là để các em lôi ra, có những thứ gì. Cho nên trước đây khi mặt học lên lớp, nếu có học sinh từ trong cặp lôi ra, rất là nhanh “Cô ơi, cô xem, đây là cái gì?”, tôi nói “Cô chưa thấy rõ, đâu mau đưa cô coi, đây chắc chắn là một bảo bối”, vừa nhìn vào thì nói “Ồ, hay lắm, lát tan học cô sẽ chơi”, xong rồi cô giáo liền cất vô trong cặp, tịch thu luôn. Đây là một người giáo viên khi lên lớp chúng ta làm sao tương tác với học trò, nhất định không được nói “Bạn kia, bạn đang cầm cái gì đó, cái này không được chơi, đưa đây, mau đưa đây”, chúng ta nhất định đừng dùng thái độ, phương thức này để giao lưu với học trò, nếu như vậy các em sẽ phản cảm, chúng ta muốn chỉ đạo các em thì sẽ đánh mất rất nhiều cơ hội giao lưu và câu thông.

Vì vậy nếu như các em hay nói dối, chúng ta nên đem những chuyện hay nói dối, những câu chuyện nhân quả kể cho các em nghe, để trong tâm các em biết cảnh giác. Còn nếu các em lười nhác thành thói quen thì chắc chắn là do cha mẹ từ nhỏ đã nuông chiều các em, rất nhiều việc, các em tại sao lại lười nhác, đều do chúng ta gây ra, không thích học, không thích làm việc, đều do hồi nhỏ không làm. Cho nên các em lười nhác, chúng ta nhất định phải ghi nhớ, làm sao từ nhỏ đã để các em làm việc,

PHỤ ĐẠO CHO CON SAU KHI ĐI HỌC
CÔ GIÁO DƯƠNG THỰC PHÂN

làm việc nhiều chắc chắn sẽ tốt, làm nhiều không có gì không tốt. Vì thế trước đây trong quá trình dạy học, phạm những em học hành hơi yếu, học hành hơi yếu, quan hệ nhân tế hơi yếu, tôi thấy những em này, đều là như chúng ta nói chường ngại khá là nhiều, học tập bị trở ngại khá nhiều, thông thường tôi đều sẽ quy hoạch để những em này thường xuyên phục vụ lớp học, thường phục vụ lớp học, ví dụ như khi vào học thư pháp, khi học thư pháp, các em có thể làm lớp trưởng bút quản lý bút lông, quản lý bút lông, cho các em một chức quan, lớp trưởng bút chuyên môn quản lý bút lông, quản lý bút lông thì giống như quản lý người vậy, các em phải quản lý tốt mấy chục cây bút lông này, giống như bây giờ các em là chủ tịch vậy, nâng cao chức quan của các em, biến thành ông chủ tịch. Cho nên những em này lập tức trong lòng liền rất hứng khởi, bây giờ mình đã là chủ tịch bút lông rồi. Sau khi nâng cao chức vị xong, khi các em rửa bút lông sẽ hết sức chuyên tâm, hết sức thích làm. Cho nên chúng ta làm sao để khiến một em bé có thể sanh tâm hoan hỉ từ trong lòng, nhất định phải cho các em có một mục tiêu, có một mục tiêu học tập, có một động lực học tập, các em mới có thể nghiêm túc tự nguyện thâm nhập, tự nguyện học tập. Vậy thì những em học hành yếu này, chỉ cần các em có tinh thần phục vụ, sau này lớn lên các em vào xã hội rồi nhất định cũng sẽ có cơm ăn, bởi vì các em tự nguyện phục vụ người khác. Điều chúng ta sợ nhất là vừa không phục vụ, lại không lao động, lại không ham học, lại

PHỤ ĐẠO CHO CON SAU KHI ĐI HỌC
CÔ GIÁO DƯƠNG THỰC PHÂN

ngịch ngợm, lại phá phách, như vậy là rất không tốt. Cho nên chúng ta phải hiểu rõ tính khí, cá tính các thứ của con mình, sau khi hiểu rõ rồi, trong quá trình các em học tập, có chỗ nào không tốt, chúng ta đều có thể lập tức giúp các em sửa đổi.

Công ty hữu hạn tư vấn giáo dục Thành Kính Nhân Bắc Kinh cảnh tác

Website công ích văn hóa Đại Phương Quảng cảnh tác

Cảm ơn các bạn đã đón xem!